

Leszek Wojda

Sułkowo, gm. Lubraniec, woj. włocławskie. Stanowisko 1

Informator Archeologiczny : badania 21, 208-209

1987

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

Dotychczasowe wyniki badań wykazały, iż teren przylegający bezpośrednio do kamienicy poddany był intensywnej działalności ludzkiej i nivelacyjnej w czasach nowożytnych. Spowodowało to zniaczenie najstarszych poziomów użytkowych, a tym samym znacznie ograniczyło możliwości wyjaśnienia kwestii czasu powstania obiektu metodą archeologiczną.

Prowadzono również nadzory podczas odgruzowywania piwniczki, której jedną ze ścian bocznych /wschodnią/ odkryto w trakcie ubiegłorocznych badań. Wstępna analiza wskazuje na to, że piwnica ta nie wiązała się z pobliską kamienicą. Dostępna była schodkami wewnętrznymi z poziomu terenu zbliżonego do obecnego. W części odsłoniętej zachowane są częściowo kolebkowe sklepienia pomieszczeń. Piwniczka jest wcześniejsza od budynku gospodarczego z połowy XIX w., którego fundament posadowiony był na murach i sklepieniu piwniczki. Na obecnym etapie badań nie jest możliwe określenie czasu jej powstania /zapewne XVII-XVIII w./.

Nadzory będą kontynuowane.

SANOK
woj. krośnieńskie
ul. Zamkowa 2B

patrz
okres nowożytny

SMARDY GÓRNE, gm. Kluczbork
woj. opolskie
Stanowisko 12

patrz
okres wpływów rzymskich

SULEJÓW-PODKLASZTORZE, gm. Sulejów
woj. piotrkowskie
Stanowisko 1

PP Pracownia Konserwacji Zabytków
Pracownia Archeologiczno-Konserwatorska
Oddział w Łodzi

Badania prowadził mgr Janusz Pietrzak /autor sprawozdania/
przy współdziałaniu mgr. Andrzeja Bartczaka. Finansował WKZ w
Piotrkowie Tryb. Pierwszy sezon badań. Pocysterski zespół
klasztorny /XII - XIX w./.

Prace są początkiem kolejnego etapu badań mających na celu rozpoznanie całego obiektu i wiąże się ściśle z zabiegami konserwatorskimi, jakimi zostanie on poddany. W br. koncentrowały się one w południowej części zespołu poklasztorznego, tj. w rejonie kościoła i wirydarza. Wykonano tu cztery wykopy o powierzchni łącznej 55,4 m².

W wykopach I/85 i IV/85 zlokalizowanych przy północnozachodnim narożniku kościoła odsłonięto relikty przypory, dostawionej /zapewne w XVII/XVIII wieku/ do niego celem wzmocnienia konstrukcji i przeciwdziałania pękaniu murów, a rozebranej w XX wieku w trakcie prac przywracających obiektowi jego pierwotny wygląd.

Relikt ten, to w większości fundament posadowiony /podobnie jak i fundament kościoła w tym rejonie/ na płytce występującej tu skale wapiennej. Wzniesiono go ze spajanego zaprawą wapienną łamanego kamienia wapiennego z dodatkiem gruzu ceglano-ceglany i kamieni eratycznych. Z analogicznego materiału wykonano również wypełnisko zachowanego fragmentu naziemnej partii przypory, licowanego ciosami płaskowca.

Wykopy II/85 i III/85 usytuowano w południowej części wirydarza klasztornego. Natrafiono tu na relikty muru dostawionego do znajdujących się do dziś na powierzchni /w postaci ruiny/ ścian.

SULKOWO, gm. Lubraniec
woj. wrocławskie
Stanowisko 1

Uniwersytet Łódzki
Katedra Archeologii

Badania prowadziła grupa studentów Katedry Archeologii
Uniwersytetu Łódzkiego pod kierunkiem dr. Leszka Wojdy.
Finansował WKZ we Wrocławiu. Pierwszy sezon badań. Grodzisko.

Prace miały charakter badań weryfikacyjnych, w ramach prowadzonej od kilku lat akcji weryfikacji grodzisk Kujaw Brzeskich. Obiekt położony jest obok gospodarstwa przy drodze gruntowej, w oddaleniu około 2,5 km od drogi Sułkowo-Zgłowiączka. Grodzisko jest dobrze zachowane, ma kształt stożka wklęsłego, otoczona fosą i wałem.

Wykop o wymiarach 3 x 2 m usytuowano na majdanie obiektu, na osi E-W oraz wykonano 5 odwiertów ułożonych w 2 ciągi co 4 m, 2 odwierty na osi N-S i 3 na osi E-W/. W wyniku prac uchwycono poziom użytkowy majdanu. Rozpoznano także charakter nawarstwień korony kopca. Tworzą je warstwy piasku i gliny pochodzące z wykopania fosy.

Materiał zabytkowy: 28 fragmentów ceramiki i 10 fragmentów kości; 60 % stanowi ceramika tzw. kuchenna, a 40 % nawiązuje do tzw. ceramiki tradycyjnej., co pozwala datować wstępnie obiekt na 2 połowę XIII i początek XV w.

Sprawozdanie z prac znajduje się w archiwum WKZ we Włocławku. Materiały i dokumentacja do czasu opracowania znajdują się w Katedrze Archeologii Uniwersytetu Łódzkiego.

Badania zakończono. Obiekt kwalifikuje się do badań stacjonarnych.

SYPNIEWO
woj. ostrołęckie

patrz
wczesna średniowiecze

SZCZECIN-Stare Miasto
Podzamcze

patrz
wczesne średniowiecze

SZEMUDZKA HUTA, gm. Szemud
woj. gdańskie
Stanowisko I

Uniwersytet Mikołaja Kopernika
Instytut Archeologii i Etnografii
Pracownia Dziejów Szklania
w Toruniu

Badania prowadziła mgr Małgorzata Markiewicz /autorka sprawozdania/ wspólnie z mgr, Markiem Rubnikowiczem pod kierownictwem naukowym doc. dr. Jerzego Olczaka. Finansowali WKZ w Gdańsku i Instytut Archeologii i Etnografii UMK w Toruniu. Pierwszy sezon badań. Późnośredniowieczna huta szkła /XV - XV/XVI w.?./.

W ramach studiów nad średniowiecznym i nowożytnym hutnictwem szkła na Pomorzu podjęto prace wykopaliskowe w niewielkiej odległości na północny-wschód od zabudowań Szemudzkiej Huty.

Celem badań jest rekonstrukcja organizacji przestrzennej huty, odtworzenia stadiów wytwórczości szklarskiej, poznanie szczegółów procesów wytwórczych, reguł i reżimów technologicznych. W dalszym poznaniu poziomu wiedzy i umiejętności szklarzy-hutników, wielkość i asortyment produkcji oraz chronologię obiektu.

Stanowisko znajduje się w terenie pagórkowatym, na stoku niewielkiego wyniesienia. W odległości około 25 m na północny-zachód i zachód od niego przebiega ciąg niewielkich, obecnie zatorfionych stawów. Gleba na stanowisku i w bezpośrednim jego sąsiedztwie jest piaszczysta i piaszczysto-gliniasta. W najbliższym otoczeniu brak jest kompleksów leśnych.

Efektem badań było rozpoznanie całości stanowiska o powierzchni 2,4 ara. Odsłonięto 8 obiektów, które są pozostałościami po zabudowaniach produkcyjno-gospodarczych huty. Cztery z nich zidentyfikowano jako obiekty popiecowskie. Funkcji pozostałych nie określono. Badania dostarczyły materiału ruchomego w postaci fragmentów donic, spieków szklarskich, masy szklanej, odpadów produkcyjnych, fragmentów gotowych wyrobów, a także fragmentów ceramiki i silnie skorodowanych przedmiotów metalowych. Najcenniejszym znaleziskiem była forma do wyrobu szklanek.

Stanowisko w Szemudzkiej Hucie stanowi pozostałość po późnośredniowiecznej hucie szkła. Za taką chronologią przemawia zarówno ceramika naczyńowa datowana roboczo na XIV i XV w. /w 80 %/ jak również część